

РЕШЕНИЕ

№ 183

гр. София, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА** като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110206770 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д - 63д ЗАНН.

Образувано е по жалба от К. Т. Й., ЕГН *****, срещу наказателно постановление №22-4332-021327 от 20.10.2022 г., издадено от Началник група при ОПП - СДВР, с което на жалбоподателя, на основание чл.175, ал.1, т.4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) са наложени кумулативно административни наказания „Глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 2 /два/ месеца за нарушение на чл.103 от ЗДвП и на основание чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 10,00 /десет/ лева за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

В депозираната жалба се оспорва законосъобразността на издадения санкционен акт. Възражава се срещу отсъствието на уточнение относно вида на подадения към водача сигнал, който той е игнорирал. Изразява се несъгласие и с фактическите установявания на наказващия орган, като се въвежда твърдение, че жалбоподателят не е имал обективна възможност да възприеме разпорежданията на полицейските органи по-рано от момента, в който се е подчинил на тях, поради трафика. Формулирана е молба за цялостната отмяна на наказателното постановление.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с процесуален представител – адв. К.. Възползва се от правото си да даде обяснения по случая, в които предлага своя версия за събитията. Процесуалният му представител – адв. К., в хода по същество поддържа жалбата с изложените в нея доводи.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител, който да вземе отношение по фактите и приложимия закон.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предполага пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по

същество се явява ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 12.10.2022 г., около 22:10 часа, в гр. София, в ж.к. „Люлин“, по ул. „Ген. Владимир Динчев“, с посока на движение към бул. „Царица Йоанна“ жалбоподателят К. Т. Й. управлявал мотоциклет ”Х”, с рег. №XXXX, собственост на М И.а Н. Водачът бил правоспособен и притежавал свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС), с №284718634, но не носел у себе си контролния талон към него.

Докато се придвижвал в участъка на ул. ”Ген. Владимир Динчев” до бл.121, мотоциклетът бил забелязан от полицейски автопатрул, в състава на който били включени свидетелите Д. Д. Т. и М. И. Г. - служители към 09 РУ - СДВР. Те изпълнявали служебните си задължения в района, включващи и контрол на движението и се намирали на път, перпендикулярен на този, по който се придвижвал жалбоподателят. Полицаяте решили да проверят водача, поради което го последвали с патрулния си автомобил. Те подали звуков и светлинен сигнал, за да го приканят да преустанови движението си. Доколкото между патрулния автомобил и мотоциклета в колона се движели и други превозни средства, Й. не успял да възприеме разпореждането като отнасящо се за него, поради което не предприел спиране, а продължил в посоката си, преминавайки през ул. ”Ген. Владимир Вазов“ и ул. ”Орион“. Патрулният автомобил успял да достигне мотоциклетиста и да спре непосредствено след него едва на кръстовището, образувано от ул. ”Царица Йоанна“ и бул. ”Панчо Владигеров“. Едва в този момент Й. видял излъчваните от полицейския автомобил светлинни и звукови сигнали и разбрал, че те се отнасят до него. Той преустановил движението си. Превозното средство на органите на реда също отбило от пътя и от него излезли свид. Т. и свид. Г., облечени в полицейски униформи. Двата се приближили към жалбоподателя, легитимирали се и изискали документи за него и мотоциклета му. Й. представил СУМПС, но заявил, че не носи у себе си контролния талон.

При така установените факти свидетелят Т. преценил, че са извършени от водача няколко нарушения на правилата за движение по пътищата. Съставил срещу него Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) бл. №768560/12.10.2022 г., в който били отразени обстоятелствата по констатираните нарушения и правната им квалификация, а именно по чл.103 от ЗДвП и по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП. Актът бил подписан от актосъставителя и от свидетелят при установяване на нарушенията Г.. Документът бил връчен на Й., който го подписал с възражението, че не бил разбрал, че подаденият сигнал се отнася за него.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН постъпили писмени възражения срещу АУАН, в които били ангажирани доводи, идентични на споделените в инициращата настоящото производство жалба.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление №22-4332-021327/20.10.2022 г., от Гергана Борисова - Началник група към ОПП-СДВР, с което на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП на К. Й. били наложени наказания „Глоба” в размер на 100,00 лева и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 /два/ месеца за нарушение на чл. 103 ЗДвП и на основание чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП – „Глоба” в размер на 10,00 лева за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Препис от същото е връчен лично на жалбоподателя на 21.04.2023 г. Жалбата срещу него е подадена на същата дата.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелите Т. и Г. и от приобщените към доказателствения материал по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства: справка-картон на водача К. Й., възражение срещу АУАН, Заповед №513з-4922/13.06.2022 г. на директора на СДВР, заповед №8121к-13180/23.10.2019

г. на министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г., заповед №81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи.

При проведенит е непосредствени разпити на свидетелите Т. и Г., двамата възстановиха спомени за извършената проверка и реда за съставяне на АУАН. Те бяха категорични, че превозното средство, управлявано от жалбоподателя, е спряно, след като е забелязано в движение и е следвано известен период от време. Потвърдиха, че са установили липса сред документите на неговия водач на контролния талон към свидетелството му за управление, което напълно кореспондира с част от отразените обстоятелства в съставения АУАН. Доколкото тези факти не се отричат и от жалбоподателя, те следва да бъдат възприети като част от обективната действителност.

Не така убедителни и достатъчни са доказателствените източници относно факта на конкретно вмененото на К. Й. нарушение по чл.103 от ЗДвП, в частност наличието на вина в неговото поведение, което субективно отношение е изискуемо с оглед съставомерност на предявеното му деяние. Разказите на свидетелите Т. и Г. са твърде лаконични относно повода за подаването на сигнал за спиране и конкретното му обективизиране като поредица от действия, мястото, на което полицаите са се намирали, респ. възможността на водача да ги възприеме, а така също и обстановката, в която това е станало. В показанията си двамата полицейски служители предлагат еднозначно сведения, че по време на придвижването си патрулният автомобил не е следвал непосредствено мотоциклетиста, а е бил разделен от него от други превозни средства, отправили се в същата посока, с оглед необичайно натоварения трафик в съответния часови интервал. Категорични са, че Й. не е нарушавал правила за движение, което да е предизвикало проверката му, както и че не е ускорявал, за да избяга – последното, противостоящо на изложеното в АУАН. Полицейските органи не пазят съхранен спомен и за причините, поради които не са уважили възраженията на жалбоподателя срещу правилността на техните фактически констатации, което обстоятелство изрично е вписано в АУАН, а е допълнено и от постъпилите на по-късен етап писмени възражения. Още повече когато свид. Т. сочи, че водачът всъщност сам е спрял и е отбил, в момента, в който са се доближили с патрулния си автомобил до него на един от светофарите. Заявеното от полицейските служители компрометира тезата, застъпена в АУАН и НП, че Й. е negliжирал умишлено подаден към него сигнал за спиране. Напълно разколебана впрочем се явява и версията, поведението му да е реализирано при непредпазлива форма на вината. Изводът се налага, доколкото при очертаната пътна обстановка, в която полицейските органи са последвали мотоциклета, наличието на придвижващи се пред тях и зад него други участници в движението е възпрепятствало обективно способността на водача, чиято отговорност е ангажирана, да види и съзнателно да обработи посланието на излъчваните от полицейския автомобил сигнали и адресирането им към него. Липсват други материални източници, от които да се черпи информация в противната насока. В този смисъл отразените в акта фактически констатации страдат от доказателствена обезпеченост, доколкото възраженията на Й. остават необорени от наказващия орган, който именно е носител на доказателствената тежест в процеса. Следва да се отбележи, че АУАН не се ползва с презумптивна доказателствена сила /подобно разбиране противоречи на нормативен акт от по-висша степен – чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 14, ал. 2 НПК, поради което същата се явява неприложима, имайки предвид и дадените задължителни указания от върховния съд в тази насока/, поради което и отразените в него констатации подлежат на доказване с всички допустими способи за събиране и проверка на доказателствен материал, установени в НПК. Невъзможността да бъде проверена правилността на същите указва единствено необезпеченост на тезата на наказващия орган за извършеното нарушение. В духа на горните аргументи съдът приема, че установената в нормата на чл.189, ал.2 от ЗДвП презумпция за доказателствената стойност на съставения АУАН и нейното значение за предмета на доказване по делото, е напълно оборена.

Изводи в противната насока не биха могли да се формират и въз основа на

приобщените по делото писмени документи – заповеди и справка – картон на водача, доколкото те разкриват отношение единствено към въпроса относно компетентността на административните органи, взели участие в извънсъдебната фаза на производството и факта на правоспособността на водача към датата, на която е извършена проверка спрямо него, респ. отсъствието на данни за изземване по принудителен ред на издаденото му СУМПС и контролния талон към него.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в АУАН или наказателното постановление.

Съдът след извършена проверка на съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП прие, че не са налице процесуални нарушения относно компетентността на длъжностните лица, които са ги издали. Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в 6 – месечния давностен срок. Ето защо са спазени всички срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

1. За нарушението на чл.103 от ЗДвП.

Съдът служебно констатира, че при издаването и на двата административни акта по отношение на нарушението с правна квалификация по чл.103 от ЗДвП са спазени императивните процесуални правила, въведени с разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Разкрива се пълнота на изложението и се обосновава извод за налично отразяване на всички обективни признаци от състава на вмененото нарушение, които обезпечават в пълнота правото на нарушителя да разбере фактическите параметри на предявената му отговорност. Лаконичното въвеждане на относимите обстоятелства не нарушава логическото единство на възпроизведените в АУАН и НП факти и не препятства възприемането на всеки един от изискуемите признаци на състава от материална страна.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

По делото съдът намира обаче, че се разкрива недоказаност на фактическите твърдения на административнонаказващия орган за извършено нарушение на чл.103 от ЗДвП, която не може да бъде преодоляна.

Отговорността на въззивника е ангажирана за нарушение на нормата на чл.103 от ЗДвП. Съгласно същата при подаден сигнал от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Както бе отразено и при анализа на доказателствата по-горе, факти в подкрепа на „административното обвинение“ не могат да бъдат изведени от приобщени в хода на производството писмени доказателства.

Безспорно е доказано, че на 12.10.2022 г., около 22:10 часа, К. Й. е управлявал мотоциклет по продължението на ул. "Ген Владимир Динчев". Установено бе, че полицейски патрул в състав свидетелите Т и Г. го е последвал с намерение да извърши проверка спрямо него. Доказателствено необезпечено обаче остана твърдението, че въззивникът не се е подчинил на издадения към него звуков и светлинен сигнал, като не е преустановил движението си. Съдържането на свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие, анализирано заедно с възраженията на нарушителя и наличните по делото документи, опроверга напълно така застъпената от наказващия орган теза. В изявленията си относно поредицата от действия, които са предприели, за да спрат водача, полицейските служители споделиха, че са следвали мотоциклета от разстояние, доколкото между него и тях е имало и други участници в движението. Съответно не успяха да конкретизират нито един момент, в който преди мястото, на което той реално е застигнат от тях и се е подчинил на разпорежданията им, да не се поражда съмнение, че той е можел обективно да различи издаден именно към него, а не към друг участник в движението сигнал, както и да е разбрал въобще, че полицейски патрул се движи след него. По делото не са събрани и допълнителни доказателства, които да опровергават твърденията на жалбоподателя, че представи за издаденото полицейско разпореждане за спиране са се оформили в съзнанието му едва когато патрулният автомобил е спрял непосредствено зад него.

Макар по аргумент от чл.7, ал.2 от ЗАНН, да се санкционират и нарушенията, извършени при форма на вина непредпазливост, когато аргументира тази форма на вина, административнонаказващият орган следва убедително да обоснове не само фактите от обективната страна на конкретното нарушение, но и да обезпечи тезата си, че съответният нарушител е бил длъжен и е могъл да формира знание за тях, макар да е пропуснал да стори това, или да е предвиждал противоправните последици, но да е мислил да ги предотврати. По делото, каза се и по-горе, липсват сведения Й. да е бил длъжен и да е можел да предположи в пътната обстановка, в която се е намирал – разстоянието, от което полицейският патрул го е следвал и наличието на други автомобили помежду им, че трябва да се подчини на издаден звуков и светлинен сигнал за преустановяване на движението. Пренебрегвайки възраженията на жалбоподателя в тази насока, органите изначално са предположили невъзможност да бъдат събрани достатъчно доказателства за извършено нарушение от вида, посочен в издадения санкционен акт. От тази гледна точка не е постигната пълна доказаност на деянието и вината на дееца, необходими за реализирането на неговата отговорност. Проведеният анализ на данните, събрани преди издаването на наказателното постановление е некоректен, доколкото е позован на доказателствена дейност, белязана от пропуски и предположила ангажиране на отговорност чрез презюмиране на факти, за които не е постигнато категорично познание.

Съобразно така изложените фактически и правни доводи, съдът приема, че в административнонаказателното производство нарушението на чл.103 от ЗДвП остава недоказано от субективна страна.

2. За нарушението на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Второто възведено административно нарушение е посочено като неизпълнение на правилото за поведение, заложено в чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП и свързано с изискването водачите при управление на МПС да носят със себе си контролния талон към издаденото им свидетелствено за управление. Съдът намира, че така изведено деянието е доказано по безспорен и категоричен начин. В случая не са установени обстоятелства, водещи до дисквалифициране на бездействието на водача като административно нарушение. Контролният талон към СУМПС не се е намирал във фактическата власт на Й., като същият не е предоставил и смислено обяснение за така констатираната липса. Установи се, че този официален удостоверяващ знак не е бил изнет по административен или съдебен ред.

Административнонаказващият орган, правилно и законосъобразно е приложил

санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП, която изрично препраща към визираното в чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП задължение за водачите на МПС да носят контролен талон към свидетелството си за управление на МПС. Разкрива се пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка досежно двете нарушения в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетите цифрови квалификации. Ето защо, съдът намира, че материалният закон по отношение на така коментираното нарушение е приложен правилно.

Несъобразяването с нормата на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП в конкретния случай е извършено виновно, при форма на вината – непредпазливост, в проявната ѝ форма на небрежност. Нарушителят не е предвиждал извършването на деянието, но е могъл и е бил правно задължен да стори това.

По отношение на наложеното за нарушението наказание „Глоба“ в размер на 10,00 /десет/ лева съдът намира, че съгласно чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП санкцията е абсолютно определена, поради което не съществува юридическа възможност да бъде намалена, предвид действието на императивната разпоредба на чл. 27, ал. 5 ЗАНН.

Съобразно изложените по- горе фактически и правни доводи, съдът достига до извод, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено по отношение на наложеното административно наказание за нарушението на чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП, респективно да бъде отменено в частта за нарушението по чл.103 от ЗДвП.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал.5, вр.ал. 2, т.1 и чл.63, ал.2, т.5 ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 2-ри състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №22-4332-021327 от 20.10.2022 г., издадено от Началник група при ОПП - СДВР, **В ЧАСТТА** с която на К. Т. Й., ЕГН *****, на основание чл.175, ал.1, т.4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) са наложени кумулативно административни наказания „Глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 2 /два/ месеца, за нарушение на чл.103 от ЗМВР, **като незаконосъобразно и неправилно.**

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №22-4332-021327 от 20.10.2022 г., издадено от Началник група при ОПП - СДВР, **В ЧАСТТА**, с която на основание чл. 183, ал. 1, т.1 от ЗДвП на К. Т. Й., ЕГН *****, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 10,00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т.1 от ЗДвП, **като правилно и законосъобразно.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____